

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

50 'Η Βελόνα
της Μάγισσας

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο Έλληνας
Υπεράνθρωπος

Τὰ Τέσσερα
Παράσημα

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ, ὁ κωμικός νάνος καὶ βοηθὸς τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, πηγαينوέρχεται πάνω στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων μὲ τὸ ἓνα χέρι στὸ στήθος, στὴ στάσι πού συνήθιζε νὰ παίρνη ὁ Ναπολέων. Τὸ ὕφος του εἶναι ἀπερίγραπτο.

Ἔχει ζαρῶσει τὰ φρύδια του καὶ ἔχει σφίξει τὰ χεῖλη του κάνοντας ἔτσι τὸ πρόσωπό του νὰ θυμίζει... μουτσούνα τῆς Ἀποκρηάς! Ἡ μύτη του σαλεύει πάνω - κάτω καὶ τὰ ματάκια του κυττάζουν γύρω τὸν κόσμο σὰν ἀπὸ τὸ ἔκατοστό πάτωμα ἐνὸς οὐρανοξύστη!

Τὸ κορμί του εἶναι τεντωμένο καὶ στητό, σὰν νὰ φορῆ... κορσέ!

Στὸ στήθος του κρέμονται τέσσερα παράσημα. Εἶναι τέσσερα χρυσὰ παράσημα ἡρωϊσμοῦ καὶ ἀνδρείας, πού τοῦ ἔχει δώσει ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς στὸ διάστημα τῶν τελευταίων χρόνων γιὰ ἡρωϊκὲς πράξεις, πού ὁ νάνος ἔχει κάνει... καταλάθος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ἢ γυναίκα του ἢ Ἀστραπή, ἢ Ἐλσα καὶ ὁ Τσιπιτσιπί, καθισμένοι στὴ βεράντα, παρακολουθοῦν μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη τὶς κινήσεις τοῦ Κοντοστούπη.

Ὁ Τσιπιτσιπί λέει στὸ τέλος:

—Τὶ ἔπαθες Κοντοστούπη; Γιατὶ τὸ κορμί σου εἶναι ἔτσι!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τεντωμένο; Μήπως... κατάπι-
ες κανένα μπαστούνι;

‘Ο νάνος σταματάει κεραυ-
νοβολοί το τερατάκι με μιά
άγρια και περιφρονητική μα-
τιά και γρυλλίζει:

—Τσιπιτσιπί, είναι άναξι ο
ένος ‘Υπερκοντοστούπη να ά-
σχολήται μ’ ένα άσήμαντο
πλάσμα σαν έσένα! ‘Εγώ
πού με βλέπεις έχω παραση-
μοφορηθή τέσσερις φορές από
τόν Πρόεδρο τής ‘Αμερικής!
‘Επομένως βρίσκομαι τέσσε-
ρα τουλάχιστο σκολαπάτια
πιο ψηλά από σένα! Κλείσε
λοιπόν, το παλιοράμφος σου
για να μη με κάνης να ξεχά-
σω τὰ παράσημά μου και να
σέ χτυπήσω! ‘Εγώ πού με
βλέπεις...

Μέσα από το σπίτι ακούγε-
ται ή φωνή του Κεραυνού:

—‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! ‘Ελα
άμέσως!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ση-
κώνεται και μπαίνει βιαστικά
στο σαλόνι ακολουθούμενος
άπ’ όλους τους άλλους.

‘Εκεί βλέπει τόν Κεραυνό
καθισμένο μπροστά στη σ υ σ-
κ ε υ η τ η ς τ η λ ε π α-
θ ε ί α ς (*)

—Κύτταξε στην όθονη τής
συσκευής!, λέει ο Κεραυνός.

(*) Είναι μιά συσκευή που μοιά-
ζει με ραδιόφωνο. ‘Όταν καθήση
κανείς μπροστά της, γυρίση ένα
κουμπί και σκεπτή ένα πρόσωπο,
το πρόσωπο αυτό εμφανίζεται σε
μιά όθονη τής συσκευής και συγ-
χρόνως οι σκέψεις του προσώπου
αυτού ακούγονται σαν μιά σιγανή
φωνή! Διάβασε το τεύχος 49. «‘Ο
Γάμος του ‘Ελ Γκρέκο».

Κυττάζουν όλοι στην όθονη
τής συσκευής τής τηλεπαθεί-
ας και βλέπουν τη... Φάουστα
καθισμένη μπροστά σ’ ένα
τραπέζι, να κάνη κάτι παρά-
ξενο.

‘Η κόρη του σατανικού Δό-
κτορος Φάουστ του ύπ’ άρι-
θμόν 1 έχθρου του κόσμου,
πού είχε πέσει δυό φορές νε-
κρός κάτω από τὰ χτυπήμα-
τα του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο,
του ξακουστού ‘Ελληνα ‘Υ-
περανθρώπου, κατασκευάζει
...κούκλες!

Ναι! Κατασκευάζει δυό
κούκλες που μοιλονότι είναι
άκόμα μισοτελειωμένες, μοιά-
ζουν καταπληκτικά στα χα-
ρακτηριστικά και στα ρούχα
με τόν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και
τήν ‘Αστραπή!

—Περίεργο!, μουμουρίζει
ο ‘Ελληνας. Τρελλάθηκε ή
Φάουστα; Τόσο πολύ λοιπόν,
τής κόστισε ο θάνατος του πα-
τέα της και ο γάμος μου
με την Ντιάνα; Γιατί φτιά-
χνει αυτές τις κούκλες;

— Αυτό άναρωτιέμαι κι’ έ-
γώ!. Λέει ο Κεραυνός. Το κα-
κό είναι ότι φαίνεται πως έχει
πάθει κάποια βλάβη ή συ-
σκευή τής τηλεπαθείας γιατί
δέν ακούγεται καθόλου ή φω-
νή τής σκέψεως τής Φάου-
στας!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ζα-
ρώνει τὰ φρύδια του παραξε-
νεμένος.

Σκύβει και έξετάζει τὰ έ-
ξαρτήματα τής συσκευής.

—Δέν έχει πάθει τίποτα ή
συσκευή, λέει έπειτα από με-
ρικά λεπτά. Κάτι άλλο πρέ-

πτεί νά συνέβη. "Αφσέ με νά καθήσω μπροστά στην όθονη Κεραυνέ!

Ο Ντάνυ παραχωρεί τή θέσι του στον "Ελληνα πού κάθεται και παρακολουθεί με προσοχή τīs κινήσεις τής Φάουστας.

Ξαφνικά, λέει με φωνή γεμάτη θαυμασμό:

— Αυτό είναι! Κυττάξτε τὰ μαλλιά της! Πίσω, έκει πού τὰ δένει με μιά κορδέλλα!

Οί άλλοι κυττάζουν έκει πού δείχνει ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και ο "Υπεράνθρωπος λέει με άπορία:

—Τά μαλλιά της δέν είναι δεμένα με κορδέλλα, αλλά ένα μεταλλίνο έλατήριο. Γι-ατί;

—Φαίνεται έξηγεί ο "Ελληνας ότι ή Φάουστα μάντεψε ότι έμεις με κάποιο τρόπο κατορθώνουμε νά διαβάσουμε τή σκέψι της και έβαλε αυτό τὸ μεταλλίνο έλατήριο για νά άπομονώνη τή σκέψι της! "Έτσι μπορούμε νά τή βλέπουμε, αλλά δέν μπορούμε νά μαθαίνουμε τι σκέπτεται! Με τον τρόπο αυτό δέν μπορούμε νά μάθουμε πού βρίσκεται για νά τήν συλλάβουμε ή νά τήν έξοντώσουμε και νά άπαλλάξουμε έτσι τον κόσμο από τον τελευταίο έχθρο του, πού έχει άπομείνει!

Σηκώνεται και κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο με τὸ μέτωπο ζαρωμένο από σκέψεις.

—Πρέπει νά βρῶ έναν τρόπο νά άχρηστεύσω αυτό τὸ

έλατήριο, λέει σαν νά μιλάει με τον έαυτό του και νά διαβάσω πάλι τή σκέψι τής Φάουστας! Φοβάμαι μήπως μαγειρεύει κάποια δυσάρεστή έκπληξι για μάς!

Ο Κοντοστούπης βρίσκει τήν εύκαιρία νά καθήση στη συσκευή και νά παρακολουθήση τīs κινήσεις τής Φάουστας.

—"Αν σου βαστάει μур-μουρίζει, πές μου πού βρίσκεισαι κόρη του διαβόλου! Πές μου πού βρίσκεσαι και, αν δέν σε κάνω φύλλα και φτερά, δέχομαι νά... καταπιῶ τὰ παράσημά μου!

"Η Βελόνα
τής Μάγισσας

Η ΑΦΗΝΙΚΑ ο νάνος βάζει τīs φωνές:

— Παιδιά! Τρέξτε νά δη-τε! "Η Φάουστα τρελλάθηκε για καλά!

Σκύβουν όλοι πάνω από τή συσκευή τής τηλεπαθείας και βλέπουν τή Φάουστα νά άκουμπάει πάνω στο τραπέζι της τīs δυο κουκλες - τελειωμένες τώρα και άπαραλλάκτες με τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και τήν "Αστραπή και νά σηκώνη δυο μεγάλες βελόνες από εκείνες πού βάζουν οι γυναίκες στα καπέλλα τους.

Με μιά άπότομη κίνησι, τὸ δμορφο αλλάϊ σατανικό κοριτσι χάνει τīs βελόνες στο στήθος των δυο κουκλών!

Τήν ίδια στιγμή μέσα στο

σαλόνι του σπιτιού των Ύπερανθρώπων άντηχούν δυό βουγητά.

“Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κ ι” ή Άστραπή φέρνουν τὰ χέρια τους στὰ στήθη τους, χλωμιάζουν και παραπατούν.

Κατάπληκτοι και τρομαγμένοι, οί δικοί τους βλέπουν τὰ πρόσωπά τους νά συσπώνται από πόνο! Άπό τὰ στήθη τους βγαίνουν εύρλιαχτά άπογνώσεως!

Τὰ γόνατά τους λυγίζουν! Τὰ κορμιά τους διπλώνονται στὰ δυό και σωριάζονται χάμω άναίσθητοι!

Γιά μερικές στιγμές ό Ύ-

— “Έχω παρασημοφορηθή τέσσερις φορές!

περάνθρωπος ό Κεραυνός, ή “Έλσα, ό Κοντοστουπής κι’ ό Τσιπιτσιπ μένουν άσάλευτοι, μαρμαρωμένοι από την έκπληξι και τόν τρόμο.

“Έπειτα, με κραυγές φρίκης και άγωνίας τρέχουν κοντά τους.

Σκύβουν έπάνω τους και τους έξεταίζουν γοργά. Ένας στεναγμός άνακουφίσεως βγαίνει από τó στήθος του Ύπερανθρώπου.

Δέν είναι νεκροί!

“Η καρδιά τους χτυπάει και από τó στόμα τους μπαίνει και βγαίνει ό άέρας έλεύθερα!

Δέν είναι νεκροί!

Είναι όμως άναίσθητοι και άνίκανοι νά κινηθούν ή νά μιλήσουν!

—Θεέ μου!, μουρμουρίζει ή “Έλσα με άπόγνωσι. Τι τους συνέβη; Πώς τó έπαθαν αυτό;

— “Η Φάουστα!, λέει ό Ύπεράνθρωπος με λύσσα κυττάζοντας πρós τή συσκευή. Φαίνεται ότι οί κούκλες που έφτιαξε και ή δελόνα με την όποία τις τρύπησε έχουν άμεση σχέση με αυτό που έπαθαν τὰ παιδιά μας! “Α, τήν άτιμη! “Αν μπορούσα νά βάλω τὰ χέρια μου έπάνω της, θά τήν κατασπάραξα!

Τήν ίδια στιγμή, ή Φάουστα, μέσα στην όθόνη τής συσκευής, σηκώνει τὰ χέρια της και αφαιρεί από τὰ μαλλιά της τó μετάλλιο έλατήριο.

Μιά σιγανή φωνή ή φωνή τής σκέψεώς της λέει μέσα από σή συσκευή:

«...Ἡ ἐκδίκησι ἀρχίζει Ὑπεράνθρωποι! Ὅσο οἱ κούκλες αὐτὲς βρῖσκονται στὰ χέρια μου μὲ τὸ στήθος τρυπημένο, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ἡ Ἀστραπή οἱ δυὸ νεόφυμοι θὰ μένουν ἀναίσθητοι, ἀνίκανοι νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ δράσουν! Σὲ λίγο θάρθη κι' ἡ σειρὰ τῶν ὑπολοίπων! Σὲ λίγο θὰ κάνω τὸ ἴδιο στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸν Κεραυνό, στήν Ἐλσα καὶ στὸν Κοντοστούπη, καὶ τότε θὰ μείνω ἐλεύθερη γιὰ νὰ καταστρέψω τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐκδικηθῶ! Ν ἄ έ κ δ ι κ η ῶ!...»

Καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι πρὶν ἢ σκέψι τῆς συνεχίσῃ νὰ μεταδίδεται καὶ προώσῃ ἔτσι τὸ μέρος ὅπου βρῖσκεται, ἡ Φάουστα τοποθετεῖ πάλι τὴ μετάλλινη κορδέλλα στὰ μαλλιά της.

Ἡ φωνὴ τῆς σκέψεώς της σωπαίνει!

Μιά στιγμὴ ὅμως πρὶν σωπάσῃ ὁ Κοντοστούπης ἀκούει - ἢ νομίζει πῶς ἀκούει - μιὰ ψιθυριστὴ σχεδὸν ἀνεπαίσθητη φράσι:

«...Πλατεῖα Τράφαλγκαρ...»

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι μένουν ἀσάλευτοι, μὲ τὸ αἷμα παγωμένο στὶς φλέβες τους, ὁ ἄναος σκέπτεται:

«..Πλατεῖα Τράφαλγκαρ! Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό; Ἡ Φάουστα; Δὲ φαντάζομαι! γιὰτὶ θὰ τὸ ἀκούγαν κι' οἱ ἄλλοι... Ἴσως ἦταν μιὰ δική μου σκέψι μιὰ σκέψι χωρὶς νόημα!... Χριστουλάκη μου! Βάλε τὸ ἄγιο χεράκι σου καὶ σώσε

— Δέχομαι νὰ καταπιῶ τὰ παράσημά μου!

με! Δὲ θέλω νὰ μοῦ κάνῃ τὴν κούκλα μου ἡ Φάουστα καὶ νὰ μὲ τρυπήσῃ μὲ τὴ δελόνα! Δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτό!...»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς σηκώνουν τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὴν Ἀστραπή καὶ τοὺς ξαπλώνουν πάνω σὲ δυὸ ντ.βάνια. Ἡ Ἐλσα κάθεται κοντὰ τους κλαίγοντας.

— Πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας! λέει ἄγρια ὁ Ὑπεράν-

θρῶπος. Διαφορετικά, εἴμαστε χαμένοι! Ἄν κἀνὴ τὸ ἴδιο καὶ σὲ μᾶς ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ μᾶς σώσει; ἔπειτα; Καὶ ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ σώσῃ τὸν κόσμὸ ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ μανία τῆς κόρης τοῦ Φάουστ;

— Κυττάξτε!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης ἀπὸ τὴ συσκευή. Φτιάχνει μιὰ ἄλλη κούκλα!

Πραγματικά, μέσα στὴν ὀθὸν τῆς συσκευῆς τῆς τηλεπαθείας βλέπουν τώρα τὴ Φάουστα μὲ τὸ πρόσωπό της συσπασμένο ἀπὸ ἓνα σατανικὸ χαμόγελο νὰ φτιάχνῃ μιὰ ἄλλη κούκλα!

Εἶναι μιὰ κούκλα πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὶς δυὸ ἄλλες, πού ὅμως ἀκόμα δὲν ἔχει πάρει σχῆμα καὶ μορφή.

Τὴν φτιάχνει μὲ χοντρὸ σῦρμα, πού τὸ τυλίγει γύρω - γύρω μὲ μπαμπάκι, μὲ ἀριστοτεχνικὴ ἐπιδεξιότητα.

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ δική μου κούκλα αὐτὴ πού φτιάχνει λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Οὔτε ἡ κούκλα τοῦ Κεραυνοῦ ἢ τῆς Ἑλσας. Εἶναι πολὺ μικρὴ γιὰ μᾶς, σχετικὰ μὲ τὶς κούκλες τοῦ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο καὶ τῆς Ἀστραπῆς! Φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ κούκλα τοῦ Κοντοστούπη!

Ὁ νάνος πετάγεται ὀρθίος σὰν νὰ τὸν εἶχαν τσιμπήσει στὴν πλάτη μ' ἓνα μαχαίρι. Τὸ πρόσωπό του χλευάζει καὶ μορφάζει κωμικοτραγικά! Τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνει νευρικὰ καὶ τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζουν!

— Ἡ... ἡ... ἡ... δική μου κούκλα!, τραυλίζει μὲ ὑστερικὴ φωνή. Ἄγιοι Πάντες! Γιατί τὸ κάνει αὐτό; Γιατί φτιάχνει πρῶτα τὴ δική μου κούκλα; Γιατί μοῦ κάνει τὸ κακὸ αὐτό; Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Πλατεῖα
Τράφαλγκαρ

ΠΕΦΤΕΙ στὰ γόνατα μπροστὰ στὴ συσκευή καὶ, σμίγοντας τὰ χέρια του, λέει ἱκετευτικά:

Φάουστά μου! Φάουστούλα μου! Μὴ φτιάξῃς τὴν κούκλα μου! Μὴ! Καὶ μὴ μοῦ τρυπήσῃς τὸ σπῆθος μὲ τὶς βελόνες σου! Δὲν τὸ θέλω αὐτό! Δὲν τὸ θέλω, σοῦ λέω! Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Μὰ τὰ δάχτυλα τῆς Φάουστας δὲν παύουν νὰ δουλεύουν γοργά, προχωρώντας στὴν κατασκευὴ τῆς κούκλας τοῦ Κοντοστούπη.

Τώρα εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι ἡ Φάουστα κατασκευάζει τὴν κούκλα τοῦ νάνου. Μολονότι; δὲν ἔχει φτάσει ἀκόμα στὸ πρόσωπο, τὸ κορμὶ τῆς κούκλας ἔχει τὶς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ τοῦ Κοντοστούπη!

— Παναγίτσα μου, οὐρλιάζει ὁ νάνος πανικόβλητος. Θεοῦ οὐλή μου! Σώσε τὸ δούλο σου Κοντοστούπη!

Ἐνῶ ὁ νάνος παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τῆς μὲ μάτια ἀλλοιθωρισμένα, καὶ πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους, ἡ

κόρη του Φάουστ αποτελείώνει μέσα σε λίγα λεπτά την κούκλα.

Τώρα η κούκλα είναι απαρράλλακτη με τον Κοντοστούπη. Τὰ ἴδια χαρακτηριστικά. Ἡ ἴδια μύτη, τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο χαρὸ χαμόγελο!

— "Ἄγιε Ὀνούφριε προστάτη μου!, τραυλίζει σὰν τρελλὸς ὁ νάνος. Αὐτὴ ἡ κούκλα εἶμαι ἐγὼ κι' ἐγὼ εἶμαι: αὐτὴ ἡ κούκλα! "Ὅταν ἡ Φάουστα με τρυπήση στὸ στήθος μετὴ βελόνα της, ἡ κούκλα θὰ πέση... "Ὀχι! "Ὅταν ἡ κούκλα πέση, ἡ βελόνα θὰ... "Ὀχι! "Ὅταν ἡ κούκλα καὶ ἡ βελόνα κι' ἐγὼ καὶ ἡ Φάουστα καί... καί... καί... Χριστουλάκη μου! "Ἐχασα τὰ λογικά μου! "Ὀχι ἡ καρδούλα μου!

Μ' ἓνα πήδημα τινάζεται ὀρθιος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι τώρα πρόσωπο τρελλοῦ. "Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ γέλιο ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος του.

Χτυπάει τὰ πόδια του χάρμα, ἀπογειώνεται: καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς βεράντας σὰν κυνηγημένο χελιδόνι!

Ἐνῶ ἡ Φάουστα ἀκουμπάει τὴν κούκλα τοῦ Κοντοστούπη σὲ μιὰ κρεβάκι καὶ ἀρχίζει νὰ κατασκευάζη μιὰ ἄλλη κούκλα, ὁ Κοντοστούπη πετάει στὸν ἥσυχο πρωῖνὸ ἀέρα... τραγουδώντας, μετὸ μυαλὸ σαλεμένο ἀπὸ τὸν τρόπο πού εἶχε δοκιμάσει!

«...Πλατεῖα Τράφαλγκαρ, Τράφαλγκαρ Πλατεῖα!
Σὲ θερμοπαρακαλῶ,
ἄφησε τ' ἀστεῖα!

Ἡ Κοντοστούπη ἔρχεται μεγάλος καὶ τρανός, πετώντας σὰν αετόπουλο καὶ σὰν γερανός!

Τράφαλγκαρ Πλατεῖα,
"Ἄφησε τ' ἀστεῖα!...»

Κάτω, τὸ πλῆθος βλέπει τὸν Κοντοστούπη νὰ πετάει τρελλὰ στὸν ἀέρα σὰν τυφλὸ τζιτζίκι καὶ βάζει τὰ γέλια.

— Ὁ Κοντοστούπη!, φωνάζει. Ὁ ἥρωϊκὸς Κοντοστούπη! Ζήτωααα!

— Ζήτω μου!, φωνάζει κι' ὁ ἴδιος. Ζήτω ὁ ξακουστὸς Ὑπερκοντοστούπη, πού τὸν τρέμει ἡ Γῆ κι' ὁ Κόσμος! Πηγαίνω στὴν πλατεῖα Τράφαλγκαρ γιὰ νὰ... πιδὼ τὸν καφέ μου! Γιούχουουουου!

Καὶ συνεχίζει τὸ τραγούδι του:

«Τράφαλγκαρ Πλατεῖα
ἄφησε τ' ἀστεῖα!

Μὴ μου κάνεις μορφασμούς!
Τοῦ τρανοῦ τοῦ Κοντοστούπη
ἔχει σαλέψει ὁ νοῦς
κι' ἔχει γίνει τὸ κεφάλι του
...κουρούπι!

Γιούχουουουου!»

Ἐνῶ ὁ νάνος πετάει ἔτσι, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς παρακολουθοῦν με ἀγωνία τὴ Φάουστα μέσα στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς τῆς τηλεπαθίας.

Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ ἀποτελειώνει τώρα τὴν τέταρτη κούκλα της, πού εἶναι ἡ κούκλα τῆς "Ἐλσας! Εἶναι ἐντελῶς ὁμοία μετὴν "Ἐλσα! Τὸ ἴδιο φέρεμα, τὰ ἴδια χαρακτηριστικά ἢ ἴδια ἔκφρασι!

Χαμογελώντας θραμβευτὶ καὶ ἡ Φάουστα ἀρχίζει τώρα

τήν κατασκευή τῆς πέμπτης κούκλας τῆς. Τὰ δάχτυλά τῆς δουλεύουν πυρετωδῶς δίνοντας μορφή στοῦ σύρμα καί στοῦ μπαμπάκι καί στίς διάφορες ἄλλες οὐσίες πού χρησιμοποιεῖ.

Τὰ μέτωπα τῶν δυῶ Ὑπερανθρώπων ἔχουν ιδρώσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

«Εἶμαστε χαμένοι!, σκέπτεται ἀπελπισμένα ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐνῶ ἡ Φάουστα ἀρχίζει νὰ φτιάχνῃ καὶ τὴ δική του κούκλα. Τίποτα τώρα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ! Σὲ λίγα λεπτά θὰ ἔχουμε πέσει ὀ-

Ὁ Κοντοστόυπης μὲ τὶς γροθιῆς σφιγμένες ὁρμᾷ ἐναντίον τοῦ Κερανοῦ!

λοι μας ἀναίσθητοι, ἀνίκανοι νὰ σαλέψουμε καὶ νὰ ὑπερασπίσουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα! Σὲ λίγα λεπτά, ἡ νίκη τοῦ Κακοῦ θὰ εἶναι ὀριστική! Ὁ θρίαμβος τοῦ Ἐγκλήματος θὰ εἶναι συντριπτικός! Πάνω στὴ Γῆ θὰ θριαμβεύσῃ γιὰ πάντα τὸ πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ καὶ ἡ Ἀνθρωπότης θὰ γνωρίσῃ μέρες σκοτεινῆς καὶ σκληρῆς μέρες δουλείας καὶ ἀπογνώσεως καὶ διαφθοράς!...»

Ἡ Φάουστα ἔχει τώρα ἐτοιμάσει καὶ τὶς τέσσερις κούκλες τὶς κούκλες τοῦ Ὑπερανθρώπου, τοῦ Κερανοῦ, τῆς Ἐλσας καὶ τοῦ Κοντοστόυπη!

Σηκώνει μιὰ βελόνα καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὴν καρφώνει στὸ στήθος τῆς κούκλας τῆς Ἐλσας!

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων, ἡ Ἐλσα τινάζεται ὄρθια μὲ τὰ χέρια στὸ στήθος τῆς καὶ μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὸν πόνο!

Βογγάει ὑπόκωφα, παραπατάει καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητη!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει νὰ κινηθῆ, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀγαπημένης γυναίκας του μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Φάουστα μπήγει μιὰ βελόνα στὸ στήθος τῆς κούκλας του κι' ὁ πῶ δυνατός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου συσπάται: σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει ἀτομικὴ βόμβα.

Μὲ τὰ χέρια στὸ στήθος του, βογγάει: σὰν πληγωμένο λιοντάρι, καί, στριφογυρίζον-

τας γύρω από τον έαυτό του, σωριάζεται χάρω δίπλα στην "Έλσα!

«Η Φάουστα σηκώνει τη βελόνα για να τρυπήσει την κούκλα του Κεραυνού...

«Θά φωνάξω...
άστυφύλακα!»

ΣΤΟ μεταξύ ο Κοντοστούπη πετάει πάνω από τη Νέα Υόρκη με το μυαλό σαλεμένο πάντα από την τρομάρα που είχε δοκιμάσει.

—Πηγαίνω νά.. πιώ καφέ! λέει και ξαναλέει χαζά. Πηγαίνω νά πιώ καφέ στην Πλατεία Τράφαλγκαρ!

Μακριά, προς τα δεξιά του διακρίνει την Πλατεία Τράφαλγκαρ με τα αγάλματά της και τα δέντρα της και το πλήθος των περιπατητών που κάθουν βόλτες στα χαλκόστρωτα δρομάκια του κήπου της.

Γέρνει το κορμί του προς τα κάτω και προσγειώνεται σαν ένα μεγάλο πουλί ανάμεσα σε μία συντροφιά παιδιών, που παίζουν κυνηγητό στο κέντρο της πλατείας.

Τα παιδιά σκορπίζονται για μία στιγμή τρομαγμένα, μα έπειτα αναγνωρίζοντας τον Κοντοστούπη που τον λατρεύουν όλοι τους ξαναγουρίζουν κοντά του φωνάζοντας:

—'Ο Κοντοστούπης! 'Ο Κοντοστούπης! Σε καλούμε σε άγωνα πυγμαχίας από άπόστασι... πενήντα μέτρων, Κοντοστούπη!

«Αρπάζει τη Φάουστα από τα μαλλιά!»

«'Ο νάνος έτο μάζεται νά θυμώσει, όταν ένα παιδάκι δέκα χρονών τον τραβάει από το μανίκι και του λέει:

—Κοντοστούπη! 'Η Φάουστα είναι ξανθή και έχει κόκκινη μπλούζα κίτρινο παντελόνι ίππασίας και κόκκινες μπότες, δέν είν' έτσι;

«'Ο Κοντοστούπης κυττάζει το παιδάκι στα έξυπνα μαύρα ματάκια του και λέει:

—'Έτσι είναι, μικρέ! Γιατί με ρωτάς;

—Γιατί είδα ένα ξανθό κορίτσι, ντυμένο με κόκκινη

μπλούζα, κίτρινο παντελόνι και κόκκινες μπότες, να μπαίνει το πρωί σ' εκείνο εκεί το σπίτι!, απαντάει το παιδί.

Η τρέλλα του Κοντοστούπη εξατιμίζεται άμεσα.

Θυμάται και η ψυχή του γεμίζει ρίγη τρόμου. Θυμάται τη Φάουστα και τις σατανικές κούκλες της, θυμάται το "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και την Άστραπή, που τους άφησε άναίσθητους στο σπίτι, θυμάται την κούκλα του, την κούκλα του Κοντοστούπη που είχε κατασκευάσει η κόρη του Φάουστ!

Με μια άπτομη κίνηση, ξεκαρφιτσώνει από το στήθος του ένα από τα παράσημα που κρέμονται εκεί και το καρφιτσώνει στο στήθος του παιδιού.

— Συγχαρητήρια, μικρέ!, λέει, Έσωσες τους Ύπερανθρώπους και τον κόσμο!

Και απογειώνεται πετώντας προς το σπίτι που του έδειξε το παιδί, ένα σπίτι διώροφο τριγυρισμένο από πυκνό κήπο.

Πετώντας μουρμουρίζει:

— Δόσε μου τη δύναμη, Άγιε Όνουφριε προστάτη μου, να συντρίψω τον έχθρο του κόσμου! Κάνε με να μη φοβηθώ και να μη... λιποθυμήσω! Όχι η καρδούλα μου!...

Την ίδια στιγμή, ο Κεραυνός, καθισμένος μπροστά στη συσκευή της τηλεπαθείας παρακολουθεί με άγωνία και φρίκη τη Φάουστα.

Γύρω του όλοι οι δικοί του, εκτός από τον Τσιπιτσιπ

είναι άναίσθητοι άνικανοί να σαλέψουν κάτω από την επίδραση των μαγικών κουκλών της κόρης του Φάουστ!

Ο Τσιπιτσιπ είναι ζαρωμένος σε μια γωνιά και τρέμει από φρίκη και τρόμο!

Το χέρι της Φάουστας ώπλισμένο με τη μεγάλη βελόνα, κατεβαίνει προς το στήθος της κούκλας του Κεραυνού.

Ο Ντάνυ σφίγγει τα δόντια του και τεντώνει το κορμί του, έτοιμος να δοκιμάσει κι' αυτός τον τρομερό κλονισμό και τον άβάσταχτο πόνο που θα τον ρίξει άναίσθητο.

Μά ξαφνικά συμβαίνει κάτι άπροσδόκητο και καταπληκτικό.

Στο δωμάτιο, όπου βρισκείται η Φάουστα μπαίνει όρμητικά ό... Κοντοστούπης!

Μην τολμώντας να πιστέψει τα μάτια του, ο Κεραυνός βλέπει το νάνο να χύνεται έναντιον της κόρης του Φάουστ και, με μια γροθιά στο κεφάλι να την στέλνει να κυλιστή στην άλλη άκρη του δωματίου!

Μια σιγανή φωνή, ή φωνή της σκέψης του Κοντοστούπη λέει μέσα από τη συσκευή της τηλεπαθείας:

«...ΠαλιόΦάουστα! Νόμιζες ότι θα μάς ξεκάνης όλους έ; Κρύφτηκες σ' αυτό το σπίτι με τον κήπο γύρω - γύρω στην Πλατεία Τράφαλγκαρ, και φαντάστηκες πώς θα μάς ξέφευγες! Χά, χά, χά!»

Ο Κεραυνός τινάζεται όρθιος. Τα μάτια του λάμπουν.

Στην Πλατεία Τράφαλγκαρ!
Έκεί δρίσκειται, λοιπόν, το
κρησφύγετο της Φάουστας!

Τρέχει στη βεράντα και ά-
πογειώνεται σαν σαίτα!

Σκίζει τον αέρα, πετώντας
μέ λιγγιώδη ταχύτητα προς
την Πλατεία Τράφαλγκαρ!
Φτάνει εκεί σε λίγες στιγμές
και τὰ διαπεραστικά μάτια
του ψάχνουν γοργά γύρω.

Ένα μόνο σπίτι υπάρχει έ-
κει τριγυρισμένο από κήπο.

Ο Κεραυνός χαμηλώνει,
και, σαν χελιδόνι, μπαίνει
στο σπίτι από ένα παράθυρο.

Βρίσκεται: μέσα σ' ένα με-
γάλο άδειο δωμάτιο. Από το
διπλανό δωμάτιο φτάνουν ώς
τ' αυτιά του δυνατοί κρότοι
και μιὰ κραυγή πόνου:

—Ωχ! Μ' έφαγες μπαμπέ
σικα, Φάουστα! Μὲ χτύπησες
πισόπλατα! "Ωχ, ή καρδούλα
μου! Αφησέ με! Αφησέ με,
Φάουστα, γιατί θὰ με κάνης
να φωνάξω κανένα... άστυφύ-
λακα!

Τὸ Μυστικὸ
τῆς Βελόνας

Μ Ε ΕΝΑ πήδημα ὁ Κεραυ-
νὸς ρίχεται πάνω στην πόρ-
τα, τὴν γκρεμίζει και ὀρμαίει
μέσα στο γειτονικὸ δωμάτιο.

Έκεί ἀντικρύζει ἕνα θέα-
μα, πὸυ θὰ τὸν ἔκανε νὰ ξε-
σπᾶση σὲ γέλια ἂν οἱ στι-
γμὲς δὲν ἦσαν κρίσιμες γιὰ
τοὺς Ὑπερανθρώπους και τὴν
Ἀνθρωπότητα!

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι πε-
σμένος χάμω, στὰ γόνατα

και στὰ χέρια του, σάν... τε-
τράποδο, ἐνὼ ἡ Φάουστα ἔχει
ριχτὴ ἔπάνω του και προσπα-
θεῖ νὰ τοῦ ἔξαρθρώσει τὸ λαι-
μὸ με μιὰ συντριπτικὴ λαβὴ
ποῦ κάνει τὸ νάνο νὰ σπαρ-
ταράει!

—Παναγίτσα μου!, οὐρλι
ἄζει ὁ Κοντοστούπης με ἀπὸ
γνωσι. Πάει τὸ κεφαλάκι
μου! Μοῦ τὸ ξεκόλλησε ἀπὸ
τὴ θέσι του ἡ παλιοΦάουστα!
Ἄστυνομία! Ἄστυνομία! Βο
ἦθε! Βοήθειαααα!

Ὁ Κεραυνὸς συσπειρώνε-
ται: γὰ νὰ ἐπιτεθῆ, μὰ ὁ Κον-
τοστούπης τὸν προλαβαίνει.

Κάνει μιὰ ἀπότομη στροφή
γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του ξε-
φεύγει ἀπὸ τὴ λαβὴ τῆς Φά-
ουστας, ἀφήνει τὸ κορμί του
νὰ κυλήσῃ χάμω και καθὼς
ἡ Φάουστα κάνει νὰ ριχτὴ πᾶ-
λι ἐναντίον του, ὁ νάνος... ἀν-
τεπιτίθεται!

Ἀπογειώνεται περνάει ξη-
στὰ πάνω ἀπὸ τὸ σατανικὸ
κορίτσι, τῆς δίνει μιὰ τρομε-
ρὴ γροθιά στο μέτωπο και
προσγειώνεται στην ἄλλη ἄ-
κρη τοῦ δωματίου!

Ἡ Φάουστα παραπατάει
πρὸς τὰ πίσω και... πέφτει
στην ἀγκαλιὰ τοῦ Κεραυνοῦ!

Τότε ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου ἐφαρμόζει ἐναντίον
τῆς κόρης τοῦ Φάουστ μιὰ ἀ-
πὸ τίς ἐξοντωτικὲς λαβὲς ζίου-
ζίτσου! Ἀρπάζει τὸ ἕνα
μπράτσο τῆς, τὸ γυρίζει γορ-
γά, τὸ φέρνει στην πλάτη τῆς
και, σπρώχνοντάς τὴν, τὴν ρί-
χνει κάτω και τὴν κρατᾶει ἀ-
σάλευτη, μπρούμυτα πάνω
στο πάτωμα!

Ἡ Φάουστα προσπαθεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ καὶ δὲν τὸ κατορθώνει. Προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἀτσάλινη λαβὴ τοῦ Ντάνου μὰ τὰ χέρια τοῦ Κεραυνοῦ τὴν κρατοῦν πάντα ἀκίνητη, ἐνῶ τὸ γόνατό του ἀκουμπισμένο στὴ ράχη της, ἀνάμεσα στοὺς ὤμους, τὴν πιέζει ὄλο καὶ πιὸ πολύ, ὄλο καὶ πιὸ ὀδυνηρὰ κάνοντας τὴν ἀνάσσει τὴν νὰ κόβεται καὶ τὰ μᾶτια της νὰ δακρῦζουσι!

Ὁ Κοντοστούπης κοντεύει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ποὺ ἦρθαν ἐνισχύσεις!

—Ζήτωωω!, φωνάζει χορεύοντας σὰν κανιβαλός. Εἶσαι τυχερὴ ποὺ ἦρθε ὁ Κεραυνός, Φάουστα ἀλλοιῶς θὰ μ' ἔκανες νὰ παραφερθῶ καὶ νὰ χτυπήσω γυναῖκα!

—Πάψε Κοντοστούπη, λέει ὁ Κεραυνός. Φάουστα! Θὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ ἔτσι ὥσπου νὰ τσακίσω τὸ κορμί σου στὰ δύο! Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ σώσει εἶναι νὰ μιλήσης καὶ νὰ μοὺ πῆς σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἀλλόκοτη δύναμι: τῶν κουκλῶν σου καὶ πῶς μποροῦν νὰ γίνουν καλὰ οἱ δικοί μου!

—Δέ... δὲ θὰ μιλήσω!, ἀπαντᾷ μὲ λύσσα ἡ κόρη τοῦ Φάουστ. Δέχομαι εὐχαρίστως νὰ πεθάνω, ἀν πρόκειται νὰ πεθάνουν μαζί μου καὶ οἱ μισητοὶ ἐχθροί μου! Ὡ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, δῦσε μου τὴ δύναμι νὰ ἀντέξω!

Καὶ δοκιμάζει πάλι νὰ ἐλευθερωθῆ.

Μὰ τίποτα! Τὰ χέρια τοῦ Κεραυνοῦ τὴν σφίγγουν ὄλο καὶ πιὸ δυνατὰ καὶ τὰ κόκκα

λα τῆς πλάτης της τρίζουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐδυσώπητη πίεσι: τοῦ γόνατός του!

Ἡ σκέψι ἐστὶ ὅτι τὴν πάλη του αὐτὴ μὲ τὴ Φάουστα κρέμεται ἡ ζωὴ τῶν γονέων του, τῆς ὀδελφῆς του καὶ τοῦ ἀγαπημένου του γαμπροῦ, τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο πολλαπλασιάζει τὴ δύναμι τοῦ Ντάνου καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ ἀναγκάσει τὴν κόρη τοῦ Φάουστ νὰ μιλήσῃ!

Τὸ πρόσωπο τῆς Φάουστας ἔχει τώρα γίνεи κατακόκκινο ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία! Τὰ μάτια της ὅπου ἀρχίζουν νὰ φαίνονται τὰ πρῶτα σημάδια τῆς τρέλλας, πάνε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους! Οἱ φλέβες της εἶναι τόσο φουσκωμένες ἀπὸ τὴν ὑπερέντασι ὥστε μαζί μὲ τὸν ἰδρῶτα ξεπετάγονται καὶ μικρὲς σταγονὲς αἵματος!

Ὁ νάνος τὴν λυπᾶται. Γιὰ τὸν ἄσχημο Κοντοστούπη κάθε ὠραῖο στὴν πλάση εἶναι λατρευτό καὶ ἀξιοθαύμαστο καὶ τὸ θέαμα τῆς ὀμορφῆς Φάουστας ποὺ ὑποφέρει φριχτὰ, τὸν κάνει νὰ πονάει.

—Φάουστα!, τῆς λέει ἰκετευτικά. Φαουστοῦλα μου! Γιατὶ δὲ μιλάς; Γιατὶ δὲ μᾶς λές ἀπὸ τί εἶναι οἱ κούκλες σου καὶ πῶς θὰ σωθοῦν οἱ Ὑπεράνθρωποι; Ἄν δὲν μιλήσης θὰ μὲ κάνης ἢ νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον του... Κεραυνό! ἢ νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον σου! Δὲν μπορῶ νὰ σὲ θλέπω νὰ βασανίζεσαι ἔτσι, κοριτσάκι μου!

—Πήγαίνε στὸ διάβολο,

παλιόνανο!, γρυλλίζει ή Φάουστα βογγώντας.

—“Ε; κάνει ό Κοντοστούπης ξαφνιασμένος σαν να του είχαν άδειάσει ξαφνικά έναν κουβά με παγωμένο νερό στην μούρη. “Ετσι, λοιπόν ξ; Σέ λιπήθηκα τόσο, ώστε κόντεψα να γίνω προδότης των φίλων μου, κι' έσύ με βρίζεις! Καλά σου κάνει, λοιπόν ό Κεραυνός! Σφίξε τη, Κεραυνέ! Σύντριψε την! Ντάνυ! Τσάκισέ την!

“Ο Κεραυνός σφίγγει και πιέζει ακόμα πιο πολύ τον έχθρο του κόσμου. “Από τó στήθος της Φάουστας ξεπηδούν τώρα άπεγνωσμένα ούρλιαχτά που κάνουν τó σπίτι να άντηγή άνατριχιαστικά!

“Από τή μύτη της άρχίζει να κυλάει αίμα!

—Κε... Κεραυνέ!, τραυλίζει ή κόρη του Φάουστ. “Αν μιλήσω.. άν σου πώ αυτό που θέλεις, θά με άφήσης να φύγω;

—Ναί!, άπαντάει ό Ντάνυ.

—Μου δίνεις τó λόγο τής τιμής σου;

—Σου δίνω τó λόγο τής τιμής μου! “Από τι είναι φτι αγμένες οί κούκλες σου;

—“Εκείνο που δίνει στις κούκλες μου τήν καταπληκτική αυτή δύναμή τους, λέει ή Φάουστα, είναι ένα σύρμα άπό-ειδικά σπάνια μέταλλα, που χρησιμοποίησα για τήν κατασκευή τους. Τά μέταλλα αυτά είναι τόσο σπάνια ώστε δέ μου έφτασαν για να φτιάξω κούκλα και για τόν Τσιπιτρίπ! Τό σύρμα αυτό έχει

τήν ιδιότητα να μεταδιβάξη στο πρόσωπο με τó όποίο μοι άζει ή κούκλα, ειδικά κύματα που έχουν τήν ιδιότητα να ρίχνουν άναίσθητο τόν άνθρωπο! Τό πώς γίνεται αυτό δέν έχει σημασία! “Εκείνο που σε ένδιαφέρει είναι ότι, άν άφαιρέσης άπό τις κούκλες τις βελόνες οί δικοί σου θά γίνουν πάλι καλά!

—Κοντοστούπη!, λέει ό Κεραυνός. “Ακουσες τι είπε ή Φάουστα! Βγάλε τις βελόνες άπό τις κούκλες!

«Φάουστα,
είσαι ελεύθερη!»

ΜΕΣΑ στο σαλόνι των ‘Υπερανθρώπων όπου είναι ξαπλωμένοι άναίσθητοι ό ‘Υπεράνθρωπος, ή “Ελσα ό ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ή ‘Αστραπή, άκούγεται ξαφνικά ένας βαθός άναστεναγμός.

Είναι ή ‘Αστραπή, που σαλεύει ελαφρά άνοίγει τά μάτια της και τινάζεται όρθια. Κυττάζει γύρω τόν αγαπημένο της άντρα και τούς λατρευτούς της γονείς και ή καρδιά της ματώνει.

Τό βλέμμα της γυρίζει στη συσκευή τής τηλεπαθείας.

Κατάπληκτη, βλέπει τόν Κεραυνό να κρατάει αίχμάλωτη τή Φάουστα σε μιá συντοπτική λαθή ζίου - ζίτσου. Και βλέπει τόν Κοντοστούπη να κρατάει μιá κούκλα τήν κούκλα τής ‘Αστραπής, και μιá βελόνα...

“Η φωνή - σκέψι του Κοντο

στούπη λέει:

«...Άγαπημένη μου Άστρα πή! Σὲ λύτρωσα ἀπὸ τὰ μάγια τῆς καταραμένης τῆς Φάουστας! Σ' ἀγαπῶ ἀκόμα, Ντιάνα, σὰν ἀδελφούλα μου ὅμως τώρα πού ποντρεύτηκες τὸν φίλο μου τὸν Έ λ Γ κ ρ έ κ ο!...»

Ἐπειτα ὁ Κοντοστούπης σηκώνει τὴν κούκλα τῆς Ἐλσας καὶ τραβάει τὴ βελόνα. Ἡ μητέρα τῆς Ἀστραπῆς δογγάει κι' αὐτὴ ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ σηκώνεται. Βλέποντας χάμω ἀναίσθητους τὸν Έ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὸν Ὑπεράνθρωπο ἔτο:μάζε-ται νὰ ἀρχίσῃ τοὺς θρήνους. Δὲν προλαβαίνει ὅμως!

Ὁ Κοντοστούπης τραβάει ἀπὸ τὶς κούκλες τοῦ Ἑλληνα καὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου τὶς βελόνες καὶ οἱ δυὸ ἤρωές μας συνέρχονται καὶ πετάγονται ὄρθιοι.

— Πῶς... τί συνέβη; κάνει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δέν...

Ἀπὸ τὴ συσκευή ἢ φωνὴ - σκέψι τοῦ νάνου λέει:

«...Εἶμαστε στὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας! Ἐνα διώροφο κτίριο μὲ κῆπο, στὴν Πλατεία Τράφαλγκαρ!...»

— Ἐμπρός! λέει ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁ Ἑλληνας καὶ ἡ ἀγαπημένη του Ἀστραπὴ ἀπογειώνονται καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς δωράντας ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Σκίζουν τὸν ἀέρα μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν πᾶ

νω ἀπὸ τὴν Πλατεία Τράφαλγκαρ, χαμηλώνουν πρὸς τὸ σπῆτι μὲ τὸν κῆπο καὶ μπαίνουν ἀπὸ ἓνα παράθυρο μέσα στὸ δωμάτιο ὅπου βόισκονται ὁ Κεραυνὸς ἢ Φάουστα καὶ ὁ Κοντοστούπης.

Μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι γιὰ τὸ νέο ἔγκλημα τῆς κόρης τοῦ Φάουστ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τὴ Φάουστα ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν ἀποσπᾶ μ' ἓνα τράβηγμα ἀπὸ τὴ λαβὴ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ γονατίσῃ μπροστά του!

— Φάουστα!, λέει μὲ βροντερὴ φωνή. Ἦρθε ἢ ὄρα νὰ πληρώσῃς γιὰ τὰ ἀνομήματά σου!

— Πατέρα!, λέει ὁ Κεραυνὸς. Ἄφησέ την! Τῆς ἔδωσα τὸ λόγο μου νὰ τὴν ἀφήσω ἐλεύθερη, ἂν μιλοῦσε καὶ μοῦ ἔλεγε τί ἔπρεπε νὰ κάνω γιὰ νὰ σᾶς σώσω!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει διστακτικὸς γιὰ μιὰ τιγμὴ. Μὲσα του παλεύουν δυὸ δυνατὰ συναίσθηματα: ἡ ἐπιθυμία του νὰ τιμωρῆσῃ τὴ Φάουστα καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸν ἐχθρὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ τιμιότητά του!

«Ἀφοῦ ὁ Κεραυνὸς ἔδωσε τὸ λόγο του - σκέπτεται - ὁ λόγος αὐτὸς δεσμεύει ἠθικὰ καὶ μένα καὶ πρέπει νὰ τὸν κρατήσουμε! Θὰ μπορέσω ὅμως νὰ βρῶ μιὰ τόσο καλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ συντρίψω τὴ Φάουστα;»

Ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο πη-

γαίνει κοντά του και λέει:

— Πρέπει να βοηθήσουμε τον Κεραυνό να κρατήσει την υπόσχεσή του. Για έναν άντρα δεν υπάρχει τίποτα πιο πολύτιμο από το λόγο του!

‘Ο Υπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Δίκη ἔχεις!, λέει. Φάουστα, εἶσαι ἐλεύθερη νὰ φύγης! Πρόσεξε ὁμως! Ἀπὸ τὴ στιγμή πού θά σέ παρατήσω καὶ θά βγῆς ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτό, ὁ πόλεμος θά ξαναρχισῆ μεταξύ μας!

Τὴν παρατάει καὶ ἡ Φάουστα μ’ ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἐκεῖ, σταματᾷ γυρίζει καὶ κερφώνει τὰ μάτια τῆς στὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ἐνα μαγνητικό ρευστὸ κυλάει μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἥρωά μας πού μένει ἀσάλευτος κυττάζοντάς τὴν μὲ ἐκπληξί, ἀπορία καὶ θαυμασμό!

Τὸ μῖσος πού νοιώθει γιὰ τὸ σατανικό αὐτὸ κορίτσι μεταβάλλεται σιγά - σιγά σὲ συμπάθεια. Μιὰ φωνὴ λέει μέσα του:

« Ὑπεράνθρωπε, εἶσαι δικός μου! Εἶσαι σύμμαχός μου! Ἀκολούθησέ με! Ἀκολούθησέ με!»

Μὰ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο πού διατρέχει ὁ φίλος του καὶ τραβάει τὸ τρομερὸ πιστόλι του μὲ τὶς πολλὰς σκανδάλες καὶ τὸ στρέφει πρὸς τὴ Φάουστα.

Τρομαγμένη ἡ κόρη τοῦ Φάουστ πιέζει τὸ κουμπάκι ἐ-

νὸς μικροῦ ρολοιοῦ πού εἶναι περασμένο στὸ χέρι τῆς καὶ πού ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ τὴν κἀνὴ ἀόρατη, καί... χάνεται! Στὸ μέρος ὅπου στεκόταν μιὰ στιγμή πρὶν δὲν ὑπάρχει πιά παρά ὁ ἀδειος ἀέρας.

Ἀπὸ ἄβω ἀκούγεται τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τῆς.

— Χά, χά, χά! Ὁ πόλεμος δὲν πῆρε τέλος ἀκόμα, Ὑπεράνθρωπο! Θά ξανασυναντηθοῦμε πολὺ σύντομα, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Πολὺ σύντομα!

‘Ο Ὑπεράνθρωπος σφίγγει τὰ δόντια του ντροπιασμένος γιὰ τὴ στιγμιαία ἀδυναμία πού ἔδειξε.

— Ἡ μέρα πού θά μπορέσουμε νὰ ἐξοντώσουμε καὶ τὸν τελευταῖο αὐτὸ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐχθροὺς τοῦ κόσμου, λέει, θά εἶναι μέρα χαρᾶς καὶ γιορτῆς!

Στὸ μεταξύ, ὁ Κεραυνὸς μαζεύει τὶς κούκλες τῆς Φάουστας καὶ τὶς περιεργάζεται μὲ περιέργεια καὶ φρίκη. Μὲ τὶς κούκλες αὐτὲς παραλίγο νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς Ὑπεράνθρωπους ἢ κόρη τοῦ Φάουστ καὶ νὰ κυριαρχήσῃ σ’ ὅλο τὸν κόσμον!

Μὲ λίγα λόγια, ἐξηγεῖ στοὺς ἄλλους τί εἶχε συμβῆ καὶ πῶς οἱ κούκλες προκαλοῦσαν τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα φαινόμενα πάνω στοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειτα προσθέτει:

— Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δόσε μου σὲ παρακαλῶ τὸ πιστόλι σου! Πρέπει νὰ χτυπήσουμε αὐτὲς τὶς κούκλες μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ νὰ

τις εξαφανίσουμε για πάντα.

«Ο Έλληνας του δίνει το πιστόλι του κι' ο Κεραυνός τοποθετεί τις κούκλες στη σειρά πάνω στο τραπέζι και τις πυροβολεί μιά - μιά τραβώντας τη σκανδάλη της διασπαστικής ενέργειας.

Οι κούκλες εξαφανίζονται σκορπισμένες σε άπειροελάχιστα μόρια. «Ολοι γύρω ανασαίνουν με άνακούφισι. «Ολοι, εκτός από τον Κοντοστούπη!

Ο νάνος έχει γίνει κατακόκκινος από θυμό.

—Γιατί καταστρέφεις την κούκλα μου; γρυλλίζει πλησιάζοντας στον Κεραυνό με ρώτησες έμένα; Έγώ ήθελα να τη φυλάξω για να τη βρουν μεθαύριο τά... έγγονιά μου και να λένε: «Αυτός ήταν ο Έπερκοντοστούπης, ο μεγάλος πρόγονός μας!»

Και όρμάει έναντίον του Κεραυνού για να τον χτυπήσει. Αυτός όμως, γελώντας γυρίζει το τρομερό πιστόλι του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο προς το μέρος του και κάνει τάχα πως θα τραβήξη τη σκανδάλη.

Πανικός πλημμυρίζει τον Κοντοστούπη. Γυρίζει απότομα, απογειώνεται και βγαί-

Ζαφνικά, ο Κοντοστούπης όρμάει μέσα στο δωμάτιο μέ τις γροθιές σφιγμένες και χύνεται έναντίον τής Φάουστας! ...

νει από το παράθυρο ούρλιαζοντας:

— Μὲ δολοφονούν! Μὲ σκοτώνουν! Βοήθει: ααα! Πεθαίνω!...

Ἡ Ἀπαγωγή

ΤΗΝ ἴδια σχεδὸν ὥρα στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων συμβαίνουν παράξενα καὶ τρομακτικὰ πράγματα.

Ἡ Ἔλσα κι' ὁ Τσιπιτσιπ εἶναι καθισμένοι μπροστὰ μπροστὰ στὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας καὶ παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὴ δραματικὴ σκηνὴ ποῦ ἐξελισσεται στὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας.

Βλέπουν τὴ Φάουστα νὰ ἰεραφανίζεται καὶ βλέπουν τὸν Κοντοστούπη νὰ ὀρμαίει πρῶτα ἐναντίον τοῦ Κερανοῦ κι' ἔπειτα νὰ φεύγει πανικόβλητος πετώντας.

Βάζουν κι' οἱ δυὸ τοὺς τὰ γέλια μὲ τὰ κωμικὰ καμώματα τοῦ νάνου.

Ξαφνικά, τὸ γέλιο τῆς Ἐλσας μεταβάλλεται σὲ κραυγὴ τρόμου. Δυὸ χέρια, δυὸ ἀόρατα δυνατὰ χέρια, τὴν ἀρπάζουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν σηκώνουν!

Ὁ Τσιπιτσιπ γυρίζει: ξαφνιασμένος καὶ βλέπει τὴν... Ἔλσα νὰ χάνεται! Νὰ σθῆ νη στὸν ἀέρα καὶ νὰ γίνεταί ἀόρατη!

— Θεέ μου!, ἀκούγεται, μέσα ἀπὸ τὸν ἀδύο ἀέρα.

Μιὰ ἄλλη φωνή, ποῦ ὁ Τσιπιτσιπ ἀναγνωρίζει ἀμέσως

ὡς τὴ φωνὴ τῆς Φάουστας, λέει:

— Ἔσαι αἰχμάλωτή μου, Ἔλσα! Εἶσαι ὀμηρὸς μου! Τώρα ἂν θέλουν ἄς δοκιμάσουν νὰ ἐμποδίσουν τὰ σχέδιά μου οἱ Ὑπερανθρώποι!

Ὁ Τσιπιτσιπ ἀκούει ἕνα φρού-φρού φουστάνιων πρὸς τὴν πόρτα τῆς βεράντας.

— Θεέ μου!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τῆς Ἐλσας ἀπὸ ἔξω αὐτὴ τὴ φορά. Βοήθησέ με, Θεέ μου!

Σὰν τρελλὸς ὁ Τσιπιτσιπ βρίσκει μ' ἕνα πήδημα ἔξω, στὴ βεράντα, καὶ κυττάζει γύρω. Μὰ δὲν βλέπει τίποτα, κανένα ἶχνος ἀπὸ τὴ Φάουστα καὶ τὴν Ἔλσα!

Ξαναγυρίζει μ' ἕνα ἄλλο πήδημα στὸ δωμάτιο καὶ κάθεται μπροστὰ στὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας.

Φέρνει στὸ νοῦ του τὴν Ἔλσα καὶ τὴ Φάουστα. Ἀμέσως στὴν ὄθον τῆς συσκευῆς καὶ τὴν ἐμφάνισί του ὁ... γαλανὸς οὐρανός! Τίποτ' ἄλλο! Ὁ ἀδύο γαλανὸς οὐρανός!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς βεράντας μπαίνουν μέσα στὸ σπίτι πετώντας ὁ Κοντοστούπης, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ Ὑπερανθρώποι.

— Ἡ... ἡ Ἔλσα, φωνάζει βραχνὰ τὸ τερατάκι ἀνοιγοκλείνοντας τὸ ράμφος του. Ἦρθε ἡ Φάουστα καὶ τὴν ἀπήγαγε! Ἦταν ἀόρατη καί, μόλις τὴν ἔπιασε, ἔγινε κι' ἡ Ἔλσα ἀόρατη! Κυττάζω μέσα στὴ συσκευή τῆς τηλεπα-

θείας, μὰ ντὲν βλέπω τίποτα!
Μόνο οὐρανό!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι χλωμιάζον. Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο λύπη καὶ ἀνησυχία λέει:

— Ἡ συσκευή δὲν μπορεῖ νὰ τίς φανερώσῃ γιατί εἶναι ἀόρατες! Φανερώναι ὁμως τὸ μέρος ὅπου βρίσκονται, τὸν οὐρανὸ ὅπου πετοῦν αὐτὴ τῆ στιγμῇ. Πρέπει νὰ σώσουμε τὴν Ἑλσα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς κόρης τοῦ Φάουστ πρὶν αὐτὴ ἀποφασίσῃ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦσῃ ὡς ὄμηρο γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ σταματήσουμε τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Καρού!...

Κάθεται μπροστὰ στὴ συσκευή, φέρνοντας ἔντονα στὸ μυαλό του τὴ Φάουστα καὶ τὴν Ἑλσα. Μὰ καὶ πάλι δὲ βλέπει παρὰ μόνο τὸν οὐρανό.

Ἡ Ἀστραπή, ἡ γυναῖκα του, πηγαίνει κοντά του καὶ ἀκουμπᾷ τὸ χέρι της στὸν ὦμο του.

— Ἀγαπημένε μου!, τοῦ λέει μὲ ραγισμένη φωνή. Σώσε τὴ μητέρα μου!

Ὁ Ἕλληνας ἐτοιμάζεται, νὰ ἀπαντήσῃ ὅταν μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή ἀκούγεται μιὰ ἀδύναμη φωνή. Εἶναι ἡ φωνὴ πού ἐκφράζει τὴ σκέψι τῆς Ἑλσας:

«...Θεέ μου!... Πετᾶμε ψηλὰ στὸν οὐρανό! Κάτω ἀπλῶνται κάμποι καὶ βουνά, πολιτείες καὶ δάση! Δὲ βλέπω τὴ Φάουστα πού μὲ κρατᾷ καὶ δὲ βλέπω οὔτε τὸ ἴδιο μου τὸ κορμί!... Τὶ θὰ γίνῃ;

Πόσο θὰ λυπηθοῦν ὁ ἀγαπημένος μου ἄντρας καὶ τὰ παιδιά μου γιὰ τὴν ἐξαφάνισί μου!...»

Ἐνας λυγμὸς ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Εἶναι ἡ Ἀστραπή πού κλαίει γιὰ τὸ μαρτύριο τῆς μητέρας της. Καφετὰ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά της καὶ τὸ στήθος της ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

Ὁ Ἕλληνας περνᾷ τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὴ μέση της καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Ἀγαπημένη μου!, τῆς λέει. Κάνε κουράγιο! Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μητέρα σου θὰ σωθῇ!

Πιὸ πέρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς κυττάζουν τὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ χέρια σφιγμένα ἀπὸ ἀνήμεπορη λύσσα.

Κάπου μέσα στὸ δωμάτιο ἀκούγεται ξαφνικὰ ἓνα γρύλλισμα ζωῶν πού τοὺς κάνει ὄλους νὰ γυρίσουν ξαφνισμένοι.

Εἶναι ὁ... Κοντοστούπης πού κλαίει πικρὰ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Ἑλσας τῆς γυναῖκας τοῦ πιὸ στενοῦ τοῦ πιὸ ἀδελφοῦ φίλου του.

— Ὠχούουουου!, κάνει ὁ νάνος. Ραγίζεται ἡ καρδιά μου! Κομματιάζεται ἡ καρδιά μου! Θεέ μου, κάνε τὴν Ἑλσα νὰ γυρίσῃ πάλι κοντά μας, πρὶν χάσῃ τὴν ὑπομονή μου καί... πάθῃ καμμιά συγκοπή!

— Σώπα Κοντοστούπη!,

φωνάζει ο Έλ Γκρέκο σκύβοντας πάλι στη συσκευή της τηλεπαθείας.

Τώρα, μέσα στην όθονη διακρίνεται ένα πυκνό δάσος. Άνάμεσα στα δέντρα υψώνονται μερικοί τεράστιοι βράχοι. Στην πλαγιά ενός από τους βράχους αυτούς φαίνεται ένα στόμιο σπηλιάς.

Τώρα, φαίνεται το έσωτερικό μιάς σπηλιάς που φωτίζεται από μια δυνατή λάμπα. Είναι ένα εργαστήριο επιπλωμένο και εφοδιασμένο με επιστημονικά όργανα!

Και τότε μέσα στο εργαστήριο, δυο γυναίκες κάνουν την εμφάνισή τους: Η Έλσα και η Φάουστα!

Η Απόγνωσι των Υπερανθρώπων!

Η ΕΛΣΑ είναι χλωμή και παραγμένη. Το όμορφο πρόσωπό της είναι γεμάτο ανησυχία και τρόμο, καθώς κυττάζει γύρω μέσα στη σπηλιά. Η φωνή - σκέψι της λέει μέσα στη συσκευή της τηλεπαθείας:

«...Τι θα μου κάνη; Θα με σκοτώση; Ή θα με κρατήση ως όμηρο για να εκβιάση τους δικούς μου και να τους κάνη να εγκαταλείψουν τον πόλεμο έναντιον του έγκλή-

ματος; Άν είναι έτσι, προτιμώ να με σκοτώση!... Ξέρω ότι αυτή τη στιγμή οι δικοί μου παρακολουθούν τη σκέψι μου! Δυστυχώς όμως δεν μπορώ να τους οδηγήσω να βρουν το κρησφύγετο της Φάουστας και να με ελευθερώσουν, γιατί δεν ξέρω πού βρίσκεται. Το μόνο που ξέρω είναι ότι βρίσκεται σ' ένα βουνό, πολύ μακριά από τη Νέα Υόρκη! Κι' αν ακόμα με αφήση ελεύθερη εδώ ή Φάουστα δε θα μπορούσω να σωθώ, γιατί ακούω έξω από τη σπηλιά ούρλιαχτά λύκων!...»

Άπο τα μάτια της Άστρα πής κυλούν τώρα άφθονα δάκρυα. Τα δόντια του Υπερανθρώπου και του Κεραυνού τρίζουν από μανία. Ο Κοντοστύπης, ζαρμμένος σε μιά γωνιά, κλαψουρίζει σαν... δαρμένο σκυλί!

Μέσα στην όθονη η Φάουστα σηκώνει τα χέρια της και άφαιρεί από τα μαλλιά της το μετάλλινο έλασμα που άπομονώνει τη σκέψι της και έμποδίζει τους Υπερανθρώπους να την διαβάσουν με τη βοήθεια της συσκευής τηλεπαθείας.

Μέσα από τη συσκευή άκούγεται τώρα ή σιγανή φωνή, που έκφράζει τη σκέψι της:

«...Υπεράνθρωποι, ξέρω ότι με παρακολουθείτε με τη συσκευή της τηλεπαθείας! Άκούστε λοιπόν: Έχω στα χέρια μου την Έλσα! Άν αντίληφθώ καμμιά κίνησή σας να τη ελευθερώσετε ή να έμποδίσετε τα σχέδιά μου, θα

την σκοτώσω!... Δέ θα μπορέσετε άλλωστε νά βρήτε τὸ κρησφύγετό μου, γιατί ἡ "Ἐλσα δὲν ξέρει ποὺ εἶναι κι' ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ τὴ σκέψι μου!»

Ξαναβάζει τὸ μετάλλινο ἔλασμα στὰ μαλλιά της καὶ ἡ φωνή της σβήνει. Τὰ πρόσωπα τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι χλωμὰ καὶ συσπασμένα ἀπὸ ἀπόγνωση. Ὁ Τσιπιτσιπι ἀνοιγοκλείνει τὸ ράμφος του σπασμαδικά, ἐνῶ ἀπὸ τὰ παράξενα ματάκια του κυλοῦν δάκρυα.

Ὁ Κοντοστούπης κλαψουρίζει πάντα, ζαρωμένος στὴ γωνιά του.

—Θεούλη μου!, μουρμουρίζει. Τί ἔχουμε κάνει καὶ παι δευόμαστε ἔτσι; Γιατὶ Θεέ μου νὰ τραβᾶμε κάθε τόσο αὐτὲς τὶς λαχτάρεις; Τὰ νεύρα μας ἔχουν τετνωθῆ ἐπικίνδυνα. Θεούλη μου καὶ ἔχουμε γίνει καρδιακοί! "Ἄν συνεχιστῆ αὐτὸς ὁ χαθᾶς, σίγουρα θὰ μᾶς δέσουν καμμιά μέρα καὶ θὰ μᾶς κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο! "Ωχ ἡ καρδούλα μου!

Ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μένει ἀκίνητος, βυθισμένος σὲ σκέψεις, μὲ τὸ βλέμα καρφωμένο στὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας.

—Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε τὸ κρησφύγετο καὶ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν "Ἐλσα; μουρμουρίζει σὰν νὰ μιλάει μὲ τὸν ἑαυτό του. Πῶς; Ἡ συσκευή τῆς τηλεπαθείας

εἶναι ἄχρηστη ἀφοῦ ἡ Φάουστα κατῶρθωσε νὰ τὴν ἐξουδετερώσῃ! Πρέπει νὰ βρῶ κάποιον ἄλλο τρόπο! "Ἐνας τρόπος ποὶ ἀποτελεσματικὸς! Τὶ ὅμως;

Γυρίζει στοὺς φίλους του καὶ λέει:

—Ὅα κλειστῶ στὸ ἐργαστήριό μου καὶ δέ θὰ ξαναβγῶ ἀπὸ ἐκεῖ ἂν δὲν ἀνακαλύψω ἕνα τρόπο νὰ φτάσουμε ὡς τὴ Φάουστα! Δέ θέλω νὰ με ἐνοχλήσῃ κανεὶς, οὔτε ἐσύ, ἀγαπημένη μου Ντιάνια! Ἀπὸ τὶς προσπάθειές μου καὶ τὴν ἐπιτυχία ἢ τὴν ἀποτυχία μου ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τῆς "Ἐλσας! Ἔσεῖς στὸ μεταξὺ παρακολουθεῖτε τὶς κινήσεις τῆς Φάουστας μὲ τὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας!

Σηκώνεται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Οἱ ἄλλοι κάθονται ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο μπροστὰ στὴ συσκευή, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν ὀθόνη.

Ἡ "Ἐλσα εἶναι τώρα καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο σὲ στάσι συντριβῆς καὶ ἀπογνώσεως.

Ἡ Φάουστα εἶναι καθισμένη πρὸ πέρα. Στὰ γόνατά της εἶναι θρονιασμένο ἕνα μαΐμουδάκι! "Ἐνα μαΐμουδάκι μὲ παράξενο μούτρο.

Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ ταΐζει τὸ μαΐμουδάκι μὲ τὴ φούχτα της. Τοῦ δίνει φουντούκια καὶ καρύδια καὶ νωπούς καρπούς ἐνῶ τὸ πρόσωπό της λάμπει ἀπὸ ἄγρια καὶ σατανικὴ χαρά.

«Η φωνή σκέψι - τής "Ελ-
σας λέει μέσα από τή συ-
σκευή:

«...Θεέ μου! Είμαι χαμένη
δριστικά! Είμαι στα χέρια
τής κόρης του σατανά κι' έξω
ούρλιάζουν οι λύκοι, δεκά-
δες λύκοι!...»

Ξαφνικά, ο 'Υπεράνθρωπος
πετάγεται ὀρθός. Τά μάτια
του λάμπουν από ἐλπίδα.

— Τι συμβαίνει πατέρα;
ρωτάει ὁ Κεραυνός.

— Μοῦ ἤρθε μιὰ σκέψι μιὰ
παράξενη σκέψι, πού ὅμως
μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει νά
σώσουμε τή μητέρα σου!, ἀ-
παντᾷ ὁ 'Υπεράνθρωπος.

Πηγαίνει στό τηλέφωνο,
βρίσκει ἕναν ἀριθμό καί τὸν
παίρνει.

— Ἐμπρός! λέει. Ἡ Γεω-
γραφικὴ Ὑπηρεσία; Ὑπάρχει
πασοκαλῶ, ἐκεῖ κανένας εἰ-
δικὸς πού νά μπορῇ νά μοῦ
δῶση μιὰ πληροφορία γιὰ τὰ
ἀγρίμια πού ὑπάρχουν στὰ
βουνὰ τής περιοχῆς τής Πολι-
τείας τής Νέας Ὑόρκης; "Α!
Εὐχαριστῶ πολὺ!... Ἐμπρός;
Πῶς εἶπατε; Ὁ ζωολόγος
Τζὼν Σμίθσον; Χαῖρο πολὺ!
Ὁ 'Υπεράνθρωπος ἐδῶ! Μά-
λιστα... Ὁ 'Υπεράνθρωπος!
Θὰ ἤθελα νά μάθω κ. καθη-
γητά, σὲ ποῖα ἀπὸ τὰ βουνὰ
τής Πολιτείας τής Νέας Ὑ-
όρκης ὑπάρχουν λύκοι! Ναι!
Λύκοι!

Ὁ 'Υπεράνθρωπος μένει
γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπη-
λὸς μετὰ τὴν αὐτὴ στιγμὴν. Τέ-
λος ἀκουπάει τὸ ἀκουστικὸ
λέγοντας:

— Εὐχαριστῶ πολὺ κ. κα-

θηγητά! Μὲ ὑποχρεώσατε!
Χαίρετε!

Ὅταν γυρίζει πρὸς τὰ παι-
διά του, τὸ πρόσωπο τοῦ Ὑ-
περάνθρωπου λαμποκοπάει
ἀπὸ χαρὰ.

— Ὑπάρχουν ἀκόμη ἐλπί-
δες νά σώσουμε τή μητέρα
σας!, λέει. Ὁ Καθηγητὴς
Σμίθσον μὲ διαβεβαίωσε ὅτι
μόνο σὲ δυὸ ἀπὸ τὰ βουνὰ
τής Νέας Ὑόρκης ὑπάρχουν
ἀκόμα λύκοι! Στὸ Πράσινο
Βουνὸ καὶ στὸ Βουνὸ τοῦ Γρα-
νίτη! Καί, ἀφοῦ ἡ μητέρα
σας μὲ τή σκέψι τής μᾶς εἴ-
πε ὅτι ἄκουσε λύκους νά οὐρ-
λιάζουν ἐξω, τὸ κρησφύγετο
τής Φάουστας θὰ βρῖσκεται
σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτὰ!
Κεραυνέ! "Ελα μαζί μου!
Ἄστραπῆ, μείνε ἐδῶ μῆπως
σὲ χρειαστῆ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε
κ ο!

Στὸ Πράσινο Βουνὸ

ΤΡΕΧΕΙ στὴ βεράντα καὶ
ἀπογειώνεται μὲ μιὰ κατα-
πληκτικὴ ἐκτίναξι. Ὁ Κεραυ-
νὸς τὸν ἀκολουθεῖ.

Οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι
σκίζουν τὸν οὐρανὸν σὰν δυὸ
τεράστια πουλιά, τὸ ἕνα κόκ-
κινο καὶ τ' ἄλλο κίτρινο.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ ταξιδεύ-
ουν ὀλοταχῶς πρὸς τὰ δυτι-

κά, ό 'Υπεράνθρωπος λέει:
—'Εδώ θά χωρίσουμε Κεραυνέ! 'Εσύ θά πᾶς νά ψάξω τήσ τό Πράσινο Βουνό, πού διακρίνεται ἐκεῖ πέρα μέ τήν ψηλή κορφή, κι' ἐγώ θά πάω στό Βουνό τοῦ Γρανίτη. Εἶμα στε κι' οἱ δυό εφωδιασμένοι μέ ρολογάκια-ραδιοπομπούς, καί θά εἰδοποιήσῃ ἀμέσως ο ἕνας τόν ἄλλον ἂν βρούμε τό κρησφύγετο τῆς Φάουστας! Θυμάσαι τήν ἐξωτερική του ὀψη ὡπως τήν εἶδαμε μέσα στήν ὄθονη τῆς συσκευῆς τῆς τηλεπαθείας ε; 'Εμπρός Κεραυνέ! 'Από τήν ἐπιτυχία μας ἐξαρτάται ἡ ζωὴ τῆς μητέρας σου!

Ἡ ψυχὴ τοῦ 'Υπεράνθρωπου εἶναι ματωμένη ἀπό τόν πόνο, καθὼς πετάει. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τήν Ἐλσα δὲν ἔχει ἐλαττωθῆ καθόλου στό διάστημα τοῦ πολύχρονου πολέμου του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου! Ἀπεναντίας ἔχει γίνῃ πολὺ πῖο βαθειά καί πῖο δυνατὴ καί ὁ ἥρωάς μας ὑποφέρει βασανιστικά στή σκέψι πῶς ἡ λατρευτὴ γυναίκα του εἶναι σὲ κίνδυνο!

«Θεὲ μου!, σκέπτεται καθὼς σκίζει τόν ἀέρα μέ ἰλιγιώδη ταχύτητα. Κάνε νά μὴ πάθῃ τίποτα ἡ Ἐλσα! Δόσε μου τὴ δύναμι καί τὴν ἰκανότητα νά φτάσω ἐγκαίρως καί νά τὴν σώσω! Ἄν ἡ Ἐλσα πεθάνῃ, δὲ θά μπορέσω νά ἐξακολουθῶ νά ζῶ!...»

Φτάνει μέσα σὲ λίγα λεπτά πάνω ἀπὸ τὸ Βουνό τοῦ Γρα-

νίτη καί ἀρχίζει νά ψάξῃ πετώντας χαμηλά, ἐνῶ τὰ διαπεραστικά μάτια του, πού εἶναι προικισμένα μέ ὑπερφυσική ὄρασι, συλλαμβάνου ἀκόμα καί τὴν πῖο ἀσήμαντη λεπτομέρεια τοῦ ἐδάφους.

Περνάει ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα.. Ξαφνικά, μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Κεραυνοῦ λέει μέσα ἀπὸ τὸ ρολογάκι - ραδιοπομπό πού εἶναι περασμένο στό χέρι τοῦ 'Υπεράνθρωπου:

—Πατέρα! Τὸ βρήκα! Βρῆκα τὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας! Εἶναι μιὰ τρύπα στὴν πλαγιὰ ἐνὸς ὑψηλοῦ βράχου! Ἐξω ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς εἶναι συγκεντρωμένοι ἀρκετοὶ λύκοι καί οὐρλιάζουν ανατριχιαστικά!

—Εὐχαριστῶ, Θεὲ μου!, μουρμουρίζει ὁ 'Υπεράνθρωπος. Ἐρχομαι Κεραυνέ!

Μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα ὁ 'Υπεράνθρωπος διασχίζει τὴ μεγάλη ἀπόστασι πού τον χωρίζει ἀπὸ τὸ Πράσινο Βουνό, καί μερικὰ λεπτά ἀργότερα συναντᾷ τόν Κεραυνὸ στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὸ βουνό.

—Νά τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς!, λέει ὁ Κεραυνὸς δειχνοντας πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ 'Υπεράνθρωπος κυττάζει καί βλέπει πράγματι στὴν πλαγιὰ ἐνὸς βράχου μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ τρύπα. Στὴ βάση τοῦ βράχου ἀρκετοὶ λύκοι πηγαινοέρχονται οὐρλιάζοντας πεπρασμένα!

—Αὐτὸ εἶναι!, λέει μέ χαρὰ ὁ 'Υπεράνθρωπος. Εἶναι

ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶδαμε μέσα στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς. Ἐμπρός!

Οἱ δύο Ὑπεράνθρωποι γέρνουν πρὸς τὰ κάτω τὰ κορμιά τους καὶ κατεβαίνουν μετὸς ὅση ὀρμή, ὥστε ὁ ἀέρας σφυρίζει καθὼς τὸν σκίζουν.

Ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, φτάνουν στὸ στόμιο τῆς σπηλιάς μπαίνουν μέσα χωρὶς νὰ κοντοσταθοῦν καὶ προσγειώνονται στὸ πέτρινο ἔδαφος μὲς μεγάλης σπηλιάς, ὅπου εἶναι ἐπιπλωμένη σὰν ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο!

Ἐκεῖ, δρῖσκονται μπροστὰ

Ὁ Κεραυνὸς σηκώνει τὰ χέρια του τὶς κούκλες τῆς Φάουστας...

στὴ Φάουστα καὶ τὴν Ἔλσα!

Πρὶν ὅμως ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος προλάβῃ νὰ κινηθῇ καὶ νὰ ἐπιτεθῇ, ἡ Φάουστα μ' ἕνα πήδημα, βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἔλσα καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό!

Ἡ φωνὴ τῆς λέει ἄγρια: — Ἄν δὲν φύγετε ἀμέσως ἀπὸ ἐδῶ, θὰ στραγγάλισω τὴν Ἔλσα!

«Καλῶ τὴ Φάουστα!...»

ΣΤΟ μεταξύ, στὸ σαλόνι, τῶν Ὑπεράνθρώπων ἡ Ἄστρα πῆ, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπ περιμένουν μετ' ἀπερίγραπτη ἀγωνία, μετὰ μάτια καρφωμένα στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς τῆς τηλεπαθείας.

Βλέπουν τὴ Φάουστα νὰ ταΐζῃ τὸ παράξενο μαϊμουδάκι κι' ἐπειτα νὰ τὸ σηκώσῃ στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὸ ἀκουμπᾷ σ' ἕνα κρεββατάκι στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Τὸ μαϊμουδάκι παίζει λίγο μετὰ μαλλιά τῆς κόρης τοῦ Φάουστ, μὰ τὸ παίρνει ὁ ὕπνος καὶ κοιμᾶται μετὴν ξεγνοιασιά τῶν ἀγριμιῶν καὶ τῶν παιδιῶν.

Ἡ Φάουστα γυρίζει πίσω καὶ κάθεται κοντὰ στὴν Ἔλσα κυττάζοντάς τὴν κοροϊδευτικά.

Ἡ φωνὴ - σέκιμ - τῆς Ἔλσας λέει μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή:

«Τὸ τέρας! Τὸ ἀγγελόμορφο τέρας!.. Τὸ ξέρω ὅτι ἀρνὰ ἢ γρήγορα θὰ με πνίξῃ μετὰ τὸ ὄμορφα ἀλλὰ πανί-

‘Αφήνοντας κραυγές πόνου ο ‘Ελ Γκρέκο κι ‘Ντιάνα πέφτουν!

ισχυρά διαβολικά δάχτυλά της!.. Θεέ μου! Έχε του λάχιστον καλά τους δικούς μου!...»

Δάκρυα ανεβαίνουν πάλι στα μάτια της Ντιάνας. Πριν όμως τὰ δάκρυα κυλήσουν στα μάγουλά της, ο ‘Ελ Γκρέκο μπαίνει τρέχοντας στο σαλόνι κρατώντας μιὰ παράξενη μηχανή.

Μοιάζει με άνεμιστήρα, που τὰ φτερά του είναι φτιαγμένα από χοντρούς σωλήνες. Στη βάση του έχει ένα είδος ακουστικού από τηλέφωνο.

—Μου φαίνεται πώς βρήκα τον τρόπο να σώσω την ‘Ελσα!, λέει. Μά.. που είναι

ο ‘Υπεράνθρωπος κι ο Κεραυνός;

‘Η ‘Αστραπή του εξηγεί τι είχε συμβή και ο ‘Ελ Γκρέκο ακουμπάει τη μηχανή πάνω σ’ ένα τραπέζι και σηκώνει το ακουστικό.

—Θεέ μου!, ξεφωνίζει ξαφνικά, η ‘Αστραπή. Κύτταξε, ‘Ελ Γκρέκο!

‘Ο Έλληνας κυττάζει στην οθόνη της συσκευής της τηλεπαθείας και βλέπει τους δυο ‘Υπεράνθρωπους να όρμον μέσα στο εργαστήριο της Φάουστας!

Και βλέπει τη Φάουστα να όρμάει στην ‘Ελσα και να

τὴν ἀρπάξη ἀπὸ τὸ λαιμό!

Γιὰ μιὰ δυὸ στιγμές, μένουν ὄλοι ἀκίνητοι παγωμένοι ἀπὸ φοίκη καὶ τρόμο. Ἔπειτα ὁ Ἑλληνας γυρίζει ἕνα κουμπὶ τῆς παράξενης μηχανῆς του, πού ἀρχίζει νὰ βουίζει μὲ ἀλλόκοτο τρόπο, καὶ λέει μέσα τὸ ἀκουστικό:

«Καλῶ τὴ Φάουστα!... Φάουστα!... Φάουστα!... Φάουστα!... Φάουστα!... Φάουστα!... Φάουστα!... Δὲν ἔχεις δική σου θέλησι, Φάουστα! Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ πῶ ἐγώ! Ἡ θέλησί μου εἶναι θέλησί σου!... Δὲν μπορείς νὰ σφίξης τὰ δάχτυλά σου Φάουστα!... Δὲν μπορείς!...»

Μέσα στὴν ὀθόνη τὸ κορμὶ τῆς κόρης τοῦ Φάουστ ἀνασκιρτάει καὶ τεντώνεται, ἐνῶ τὰ δάχτυλά της ἐξακολουθοῦν νὰ σφίγγουν τὸ λαιμὸ τῆς Ἑλσας.

Ὁ Ἑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς μένουν ἀσάλευτοι, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνουν.

«Δὲν μπορείς νὰ σφίξης τὰ δάχτυλά σου Φάουστα!, λέει πάλι στὸ ἀκουστικό ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Ἡ θέλησί μου εἶναι θέλησί σου! Δὲ θέλεις νὰ σκοτώσης τὴν Ἑλσα! Δὲ θέλεις! Ἄκουσε; Ἀπάντησέ μου ἀμέσως!»

Ἡ φωνὴ τῆς Φάουστας ἀκούγεται μέσα στὸ ἀκουστικό:

«Ἄκουσα! Θὰ κάνω ὅ,τι μὲ διατάξης! Ἡ θέλησί σου εἶναι θέλησί μου! Δόσε μου διαταγές!»

«Ἄφησε τὴν Ἑλσα! Ἄφησε τὴν Ἑλσα!»

Τὰ δάχτυλα τῆς κόρης τοῦ Φάουστ ἀνοίγουν, παραρτώντας τὸ λαιμὸ τῆς Ἑλσας. Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ἑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς οἰχνοῦνται ἐπάνω της τὴν ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὴν κρατοῦν ἀσάλευτη. Ὁ Ἑπεράνθρωπος σηκώνει ψηλὰ τὴν τρομερὴ γροθιά του γιὰ νὰ τὴν γτυπήσῃ!

Γοργά, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο λέει μέσα στὸ ἀκουστικό τῆς ἀλλόκοτης μηχανῆς του:

«Ἑπεράνθρωπε! Μὴ γτυπήσης! Ἡ Φάουστα εἶναι ἀιχμάλωτή μου τώρα χάρις σέ μινὰ νέα συσκευή πού ἀνακάλυψα! Εἶναι μιὰ συσκευή πού ὑποδουλώνει τὴ θέλησι τοῦ προσώπου πού θέλουμε καὶ τοῦ ἐπιβάλλει τὴν θέλησί μας. Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ πού μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀποκτήσω τὸ νέο αὐτὸ θυμαστὸ ὄπλο γιὰ τὸν πόλεμό μας ἐναντίον τῶν ἐγθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἄφηστε τὴν ἐλευθέρην!»

Μέσα στὴν ὀθόνη, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστραπή, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπ βλέπουν τοὺς δυὸ Ἑπερανθρώπους νὰ παρατοῦν τὴ Φάουστα.

«Φάουστα!, συνεχίζει ὁ Ἑλληνας. Θὰ ἀπογειωθῆς ἀμέσως καὶ θάκοθῆς ἐδῶ, στὸ σπῆτι τῶν Ἑπερανθρώπων! Ἄκουσε; Θάρθῆς ἐδῶ καὶ θὰ παραδοθῆς σέ μένα, στὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο! Αὐτὴ εἶναι ἡ θέλησί μου! Καὶ ἡ θέλησί μου εἶναι θέλησί σου! Ἄκουσε;»

«Ἄκουσα Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!», ἀπάντάει ἡ φωνὴ τῆς

Φάουστας μέσα από τὸ ἀκουστικό.

Καὶ ἡ Φάουστα ἀπογειώνει καὶ καὶ βγαίνει πετώντας ἀπὸ τῆ σπηλιά. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τὴν Ἔλσα στὰ μπράτσα του καὶ τὴν ἀκολουθεῖ μὲ τὸν Κεραυνὸ ξοπίσω του.

Ὁ Ἐ. λ. Γ. κ. ρ. έ. κ. ο δὲν παύει νὰ λέη στὸ ἀκουστικό:
«Φάουστα!... Ἡ θέλησί μου εἶναι νάρθης στὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρώπων, Φάουστα!.. Νάρθης καὶ νὰ παραδοθῆς!.. Ἄκουσες, Φάουστα; Ἡ θέλησί μου εἶναι...»

Περνοῦν μερικὰ λεπτά...

Ξαφνικά, ἡ Φάουστα μπροστὰ κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὴν Ἔλσα καὶ τὸν Κεραυνὸ πίσω, μπαίνουν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πύρρα τοῦ σαλονιοῦ καὶ προσγειώνονται μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ Ἀστραπή, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ, τρέχει κοντὰ στὴ μητέρα της καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά της.

—Μητερούλα μου!, λέει: γελώντας καὶ κλαίοντας μαζί καὶ φιλώντας τὴν στὸ πρόσωπο. Ἀγαπημένη μου μητέρα! Πόσο χάρηκα μόλις σὲ ἀντίκρυσσα πάλι ζωντανὴ καὶ γερὴ καὶ ἐλεύθερη!

Ὁ Κοντοστούπης ἐνθουσιασμένος, κάνει δυὸ κωμικὰ τούμπες στὸν ἀέρα φωνάζοντας:

—Γιούχουουου! Πίσω πολίτες, καὶ σὰς ἔφαγα!

Ὁ Τσιπιτσιπί ἀνοίγοκλείνει τὸ ράμφος του, ἀφήνοντας

βραχνὰ λαρυγγίσματα ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Ἡ Φάουστα στέκεται ἀσάλευτη, κυττάζοντας γύρω μὲ μάτια ὅπου ἀστράφτει τὸ μῖσος καὶ ἡ κακία.

Κάνει μιὰ κίνησι νὰ ἀπογειωθῆ καὶ νὰ ξεφύγη βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πύρρα τῆς βεράντας μὰ ὁ Ἐ. λ. Γ. κ. ρ. έ. κ. ο μαντεύει τὶς προθέσεις της καὶ ἡ σοβαρὴ σταθερὴ φωνή του λέει μέσα τὸ ἀκουστικό:

«Φάουστα!... Ἡ θέλησί μου εἶναι: θέλησί σου!... Ἀκολουθήσέ με! Ἀκολουθήσέ με!... Φάουστα! Ἀκολουθήσέ με!..»

Σηκώνεται, κρατώντας τὴ συσκευὴ μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ τὸ ἀκουστικό μὲ τὸ ἄλλο, καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ σαλόνι λέγοντας:

«Ἀκολουθήσέ με, Φάουστα! Ἀκολουθήσέ με! Ἀκολουθήσέ με!»

Ἔτσι, ὁ Ἐ. λ. Γ. κ. ρ. έ. κ. ο μπροστὰ καὶ ἡ κόρη τοῦ Φάουστα πίσω ἀνεβαίνουν στὸ ἐργαστήριό τοῦ Ἑλληνα στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἐκεῖ ὁ Ἑλληνας διατάζει τὴ Φάουστα νὰ ξαπλώσῃ πάνω σ' ἓνα μαρμάρينو τραπέζι. Τὸ σατανικὸ κορίτσι μὲ τὴν ἀγγελικὴ μορφή ὑπακούει.

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, ὁ Ἐ. λ. Γ. κ. ρ. έ. κ. ο πιέζει ἓνα κουμπὶ μιᾶς συσκευῆς ποῦ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ συσκευὴ ἀρχίζει νὰ λειτουργῆ, τυλίγοντας τὸ κορμὶ τῆς Φάουστας μὲ ἀόρατα μαγνητικὰ κύματα, ποῦ τὴν κρα

τούν ακίνητη!

‘Η Φάουστα, ή κόρη τού τρομερού Δόκτορος Φάουστ,, ό τελευταίος άπό τους μεγάλους έχθρους τού κόσμου, τó κορίτσι με την διαβολική ψυ-

χή, είναι τώρα πιά αίχμάλωτη, στη διάθεσι των προστατών της ‘Ανθρωπότητας, χωρίς κανένα φίλο ή σύντροφο πού νά μπορή νά την βοηθήση!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο έλληνικό κείμενο υπό Θάνου ‘Αστρίτη

‘Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις — ‘Αποκλειστικότης ε‘Υπερανθρώπου»

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί άναγνώστες μας πού έπιθυμούν ν’ άποκτήσουν τά προηγύμενα τεύχη τών εκδόσεών μας, Μικρού ‘Ηρώος, ‘Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μπορούν νά τά ζητήσουν άπό τά γραφεία μας, Λέκκα 22, έντός της στοάς, και άπό τά άκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων της ‘Ελλάδας, και τού έξωτερικού:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλείον ‘Αθαν. Τουφεξη, όδός Βενιζέλου και Εύριπίδου γωνία, έναντι ‘Εμπορικής σχολής.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλείον ‘Ανδρέα Ρέκου, ‘Εγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλείον ‘Ιωάννου Μαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλείον ‘Αθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλείον ‘Αλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλείον ‘Αλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλείον ‘Ιωάν. Τσπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλείον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλείον ΖΕΝΟ, Δανίας 6, Δυτικός τομέυς άρ. 2.

ΣΙΔΝΕ·Υ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑ·Ι·ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορείον ‘Εφημερίδων ‘Αθην. Τύπου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι τόμοι και τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς. Κάθε τεύχος πωλεῖται 1.40 δραχ., καὶ οἱ τόμοι, πρὸς 14 δραχ. ἑκαστος. Ἡ διδλιοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δρχ. καὶ δὲν παίρνει ἔκπτωσης. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς διδλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

Ο ΣΤ' ΤΟΜΟΣ

Ὁ Στ' Τόμος (τεύχη 41—48) εἶναι ἔτοιμος. Ὅσοι θέλετε νὰ δέσετε τὰ τεύχη σας, φέρτε τα σύντομα στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22), γιὰ νὰ πάρετε σειρά.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1—8), Β' (τεύχ. 9—16), Γ' (τεύχ. 17—24)
Δ' (τεύχ. 25—32), Ε' (τεύχ. 33—40), ΣΤ' (41—48)
πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας ΛΕΚΚΑ 22
ἀντὶ δραχ. 14 ἑκαστος

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι έπιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η διεύθυνσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» σάς καθιστά γνωστόν ότι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Και τέλος η ανατύπωσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Το τεύχος 51, που κυκλοφορεί την ερχόμενη εβδομάδα
μέ τόν τίτλο:

Η ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ

είναι ένας σταθμός στην ιστορία τών 'Υπερανθρώπων!
Στό τεύχος αυτό, ό 'Υπεράνθρωπος και ό Κεραυνός γνω-
ρίζουν τό θάνατο, έναν αλλόκοτο μυστηριώδη και ανεξή-
γητο θάνατο, αφήνοντας τόν 'Ελ Γκρέκο και τήν 'Αστρα-
πή μόνους στόν πόλεμο έναντίον του Κακού!

Στό ίδιο τεύχος γνωρίζει τό θάνατο και ή Φάουστα,
πού τιμωρείται επίτέλους για τά έγκλήματά της, αφού ό-
μως πρώτα αφήσει πίσω της τόν Σπόρο του 'Εγκλή-
ματος!

Η ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ

"Ένα τεύχος υπέροχο, καταπληκτικό και δραματικό!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος 7ος — Άρ. τεύχους 50 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οίκονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασίλειου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έτησία	Δολλλάδια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!	23) 'Η Άστραπή επιτίθεται
2) ΟΙ τερατάνθρωποι έκδικούνται.	24) Στήν Άγκαλιά Έρπετών
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμένων Δίσκων.	25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρων
5) ΟΙ Ούρανοξύστες καταρρέουν.	27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υπερανθρώπων
6) ΟΙ 'Υπ άνθρωποι έξοντώνονται	28) Στή χώρα τών Κενταύρων
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	29) Σατούρνα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπερανθρώπου
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.	30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υπερανθρώπου.	31) ΟΙ Φτερωτοί Μονομάχοι
10) Στά δόντια του Λιονταριού	32) Τό Μυστικό του Πλανήτη Κρόνου
11) ΟΙ Άετοί έφορμούν!	33) 'Ο Μεγάλος 'Όρκος
12) Τό Τραίνο του Θανάτου	34) Τό Τέλος τής Γής
13) Στή Χώρα τών Τρελλών	35) Ζωντανή Παγίδα
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	36) Κουρσάροι τών Ουρανών
15) 'Ο Κεραυνός υποτάσσει τή Ζούγκλα!	37) 'Ο Άδρατος Άνθρωπος
16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
17) Άστραπή, ή Κόρη του 'Υπερανθρώπου.	39) Τα 'Όντα του 'Ολέθρου
18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού	40) ΟΙ Μαύροι Έωσφόροι.
19) 'Ο Άρχων του Κόσμου	41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
20) 'Ο Τρόμος τών Άκερνών	42) 'Η Γροθιά του Έλληνα
22) Τό Μυστικό του Πράσινου Έλέφαντα	43) 'Ο Έλ Γκρέκο Δεσμώτης
	44) Τό Τέρας τών Ουρανών.
	45) 'Η Φάουστα έκδικείται
	46) 'Ο Έχθρός του Κόσμου
	47) 'Η Άνάστασις του Φάουστ
	48) 'Η Γιγαντομα χία
	49) 'Ο Γάμος του Έλ Γκρέκο

ΑΝ
ΤΟΥΛΑΧΙΣ-
ΤΟΝ, ΕΙΝΑΙ
ΑΚΟΜΑ ΖΩΝ-
ΤΑΝΟΣ!

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
ΣΗΜΑΔΕΥΕ ΚΑΛΑ!
ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ!

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΙΝΔΙΑΝΟΣ... ΓΙΑΤΙ ΔΟΙΠΟΝ
ΦΟΡΕΙ ΡΟΥΧΑ ΚΑΘΥ-ΜΠΟΥΚΙΑ!
ΜΑΛΙΣΤΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ
Γ'ΑΥΤΟΝ!

ΘΑ ΤΟΝ ΑΦΗΣΩ ΕΔΩ ΓΙΑ
ΛΙΓΟ! ΘΑ
ΔΟΚΙΜΑΣΩ ΝΑ
ΒΡΩ ΤΟΝ
ΔΟΛΟΦΟΝΟ!